soud vojenský proti obviněnému zakračuje, ježto trestní řády vojenské neznají řízení připojovacího.

Nesprávně míní také soud rekursní, že jen soud trestní může rozhodnouti o zločinné povaze jednání obviněného, které je základem nároku náhradního. Ovšem je soud občanský, je-li tu odsuzující rozsudek soudu trestního, obsahem jeho dle §. 268. c. s. ř. vázán, ve všech jiných případech však beze všeho oprávněn samostatně rozsuzovati otázku předběžnou, je-li tu čin trestný — zejména tedy pak, nebylo-li řízení trestní vůbec či ještě ne zahájeno, neb došlo-li k osvobození. Dle §. 191. c. s. ř. spor civilní může, však nemusí býti až do vyřízení trestního řízení přerušen.

Soud rekursní tedy řízení dosavadní neprávem prohlásil zmatečným a neprávem opomenul rekurs mu předložený vyříditi. Výhrada co do útrat odpovídá předpisu §. 52. c. s. ř.

(Rozhod. nejv. soudu ze dne 19. června 1917, č. $\frac{\text{R VII 11/17}}{1}$.) Dr. Peka.

Správce jmění osoby žalované na náhradu škody po rozumu cís. naříz. ze dne 9. června 1915, č. 156 ř. z. není legitimován ji ve sporu tom zastupovati. Zvláštní kurator.

Nejvyšší soud ve sporu c. k. eráru zast. fin. prokuraturou v Inšpruku proti G. M., vdově po kupci v Tridentu, zastoup. správcem jmění G. C., o 80.000 K na revisní rekurs fin. prokuratury proti usnesení vrch. zem. soudu v Inšpruku jako soudu rekursního, jímž rozsudek tamního zem. soudu ze dne 30. ledna 1917 č. $\frac{\text{I 33}^{1}/16}{3}$ a řízení předchozí jako zmatečné byly zrušeny a žaloba odmítnuta, učinil toto usnesení:

Vyhovuje z části revisnímu rekursu zrušuje se usnesení v odpor vzaté co do výroku o odmítnutí žaloby a útratách řízení odvolacího, jinak však zůstavuje se nedotčeným a poukazuje se soud první stolice, aby zavedl řízení po rozumu §§. 6., 7. c. s. ř.

Výrok o útratách řízení opravného ponechán rozhodnutí konečnému.

Důvody:

Úvahy, jež soud odvolací přiměly, aby pořad práva prohlásil nepřípustným, mohly by odůvodniti, kdyby byly správny, jen (dočasné) zamítnutí prosby žalobní; pro otázku, je-li pořad práva přípustným čili nic, nemají významu.

Nároky na náhradu škody patří jistě k občanským právním věcem; soudnictví v právních věcech občanských náleží dle §. 1. j. n., pokud tu není předpisů výjimečných, na řádné soudy. Předpisů

výjimečných pro daný případ v tomto směru není a nelze jich zejména ani v cís. naříz. ze dne 9. června 1915 č. 156. ř. z. nalézti, nařízení to naopak v §. 11. o uplatnění státního nároku náhradního pravidelným pořadem práva dokonce výslovně se zmiňuje. Dojde-li proti obviněnému před občanským soudem trestním k řízení trestnímu, pak může, nemusí však před tímto soudem v řízení připojovacím (adhaesním) ovšem i o nároku náhradním rozhodováno a nalezeno býti — ve veliké většině případů však, ve kterých trestní soud vojenský zakračuje, nebyl by kromě soudu občanského vůbec žádný jiný soud neb úřad povolán o nároku takovém rozhodovati.

O nepřípustnosti pořadu práva nelze tudíž mluviti.

Ale ovšem je tu nedostatek řádného zastoupení žalované. Dle odst. 2. §. 6. cís. naříz. ze dne 9. června 1915 č. 156. ř. z. pozbývá arci obviněný početím dne, jehož usnesení o zabavení jemu neb jeho zákonnému zástupci bylo doručeno neb jehož bylo vyhlášeno, na dobu zabavení práva, jměním svým mezi živými nakládati, a soud poručenský má dle §. 9. lit. c) jmění to spravovati jako jmění nepřítomného a ustanoviti pro ně, žádají-li toho okolnosti, správce. Avšak oprávnění takového správce, zastupovati obviněného ve sporech, nelze beze všeho uznati, a tím méně v daném případě, poněvadž tu otázka viny co do zločinného jednání žalobu zakládajícího, pravoplatným nálezem soudu trestního posud není rozřešena — následkem čehož běží nejen o majetek, nýbrž zároveň i o čest a vážnost osoby nepřítomné žalované, kteréž chrániti však správce ustanovený jen pro jmění není povolán (srv. i ustanovení §u 112. ex. ř.).

Aby tedy nedostatek zastoupení žalované, k němuž v každém období sporu z moci úřední hleděti sluší (§ 6. c. s. ř.), byl odstraněn, slušelo nalézti jak shora uvedeno a vyhraditi výrok o útratách řízení opravného dle §. 52. c. ř. s. nálezu konečnému.

(Rozhodnutí nejv. soudu ze dne 17. dubna 1917, č. $\frac{\text{R VII 8/17}}{1}$.) Dr. Peka.

Vedlejším závodem, provozovnou živnostenského podniku ve smyslu § 87. j. n. může býti i taková od tohoto podniku úplně rozličná a jej v jiném místě zastupující firma, jež jest v obchodním rejstříku jako samostatná firma protokolována a zabývá se zastupováním ještě úplně jiných podniků.

Procesní soud zamítl námitku místní nepříslušnosti.

Důvody:

Žalující strana domáhá se na žalované dodržení smoluvy ohledně dodávání piva a tvrdí, že zdejší soud jest příslušným dle §. 87. j. n. ku projednávání tohoto sporu, ježto žalovaná strana má zde v S. svůj pobočný závod, který vede fa. A. F. Naproti tomu namítla